

SCÂNTEIA DIN POLONIA PREGĂTESTE LUMEA PENTRU PARUSIE

Imaginea Îndurătorului Isus, cu semnătura „ISUS CRED ÎN TINE”, este cunoscută în întreaga lume. Astfel, cu razele colorate care ieșeau din despărtirea robei, așa cum l-a văzut pe Domnul Isus, o călugărită poloneză, Faustina Kowalska, pe care Isus a numit-o „secretara Milosteniei Sale”. În Jurnalul ei, sub paragraful 1732, citim: „Când m-am rugat pentru Polonia, am auzit aceste cuvinte: *Am iubit în mod deosebit Polonia și dacă va asculta de voința mea, o voi înălța în putere și sfințenie. Din ea va ieși o scânteie, care va pregăti lumea pentru ultima mea venire*”. Despre ce „scânteie” și despre ce „venire” este vorba în ceea ce spune Domnul Isus? Ce înseamnă „pregătirea lumii”? Cine poate participa la ea și în ce condiții?

1. PENTRU CE TREBUIE SĂ PREGĂTITI ACUM LUMEA?

Evenimente viitoare care mi-au fost menite să le trăiesc ca și copil, sunt inevitabile, deși oamenii nu vor să se gândească la ele și își planifică fără rost viața cu ani de zile, iar conducătorii și politicienii se joacă cu statistici și fac previziuni ridicole pentru un viitor îndepărtat. Dar nu este de datoria mea să fiu un „profet al exterminării”, deoarece acest rol l-a îndeplinit deja Isus Cristos însuși, anunțând „fenomene îngrozitoare pe cer”, și pe pământ „nelinistea popoarelor, neajutorate în fața zgomotului mării și a valurilor ei”. „Oamenii vor lesina de teamă”, a spus el – în fața evenimentelor care amenință pământul. Pentru mine este clar că așa va fi când oamenii vor trage cu rachete spre un asteroid urias care se apropie de pământ (l-am văzut de aproape), dar nu-l vor nimeri. Impactul său va fi inevitabil, astfel încât apropiindu-se va produce un cutremur atât de teribil al întregului pământ, că nimeni nu se va putea menține pe picioare. Valuri oceanice monstruoase vor spăla insulele pătrunzând în adâncul țării iar în plus vulcanii și mișcările tectonice ale scoarței pământului vor completa activitatea de distrugere. Maica Domnului de la Fatima spune că aceste cataclisme vor conduce la distrugerea și *anihilarea* multor popoare. Această nimicire a arătat-o în timpul aparițiilor din Garabandal (1961-1965) și din Akita în Japonia (1973-1982).

Fără îndoială, aceste pedepse teribile vor fi asociate cu A Doua Venire a lui Isus, numită Parusia. Unde, însă, în care moment al istoriei trebuie să o punem? Ei bine, cataclisme, pe care Domnul nostru le afirmă în Evanghelii, nu ar avea nici un sens să aibă loc la sfârșitul lumii – atunci ar fi inutile. De ce ar trebui curățat pământul într-un mod atât de dureros, dacă oricum ar fi condamnat la distrugere în Ziua Judecării celei din urmă care va veni? Prin urmare, trebuie să vedem Parusia ca un eveniment „de mijloc”: va fi a doua, adică următoarea venire a Domnului și ar trebui să se refere la o anumită perioadă care precede sfârșitul lumii, nefiind deci localizată la sfârșitul lumii, ci „la sfârșitul timpului” (vezi Isaia 2: 2) sau „la sfârșitul zilelor” (Ier 23.20, 30.24).

Parusia, ca „eveniment de mijloc” este perfect redată în foarte multe surse pe care se bazează Biserica astăzi în învățătura sa, fiind însă absentă în propria... învățătură a Bisericii! Pur și simplu se strigă despre acest lucru din paginile Evangheliei și din Apocalipsa Sfântului Ioan, din unii dintre Psalmi, precum și din cărțile multor profeți, cu Isaia în frunte. Ca să nu mai vorbim de aparițiile Mariei din ultimelor secole la care se referă Biserica, în care nu vrea să vadă ce loc cheie detine Parusia în ele. Dacă ea este mutată la sfârșitul lumii, nu se înțelege mesajul Fatimei, nici a Doamnei Tuturor Popoarelor din Amsterdam, nici Akita din Japonia, nici Kibeho din Rwanda și mulți alții. Dacă Biserica face acest lucru, nu este de mirare că ea ignoră Garabandal în Spania, Naju în Coreea, Medziugorje cu cele zece „secrete” care în fond au tangență cu... Parusia!

Cum se face că biserica noastră într-o anumită perioadă a istoriei sale, și-a pierdut spiritul de a teptare a celei de a Doua Veniri, atât de caracteristic primelor secole? Că astăzi, practic nici unul dintre ierarhi, de la papi la ultimul episcop, nu spune nimic despre asta? Ei nu cred că Domnul nostru este foarte aproape, aproape la ușă, cum „îndrăznesc” „prostănacii” evanghelici să creadă, adesea ridiculizați de „înțelepții și de prudenții”? Da, ei nu cred, deoarece – repet – Parusia a fost împinsă pe nedrept până la sfârșitul lumii, că data sfârșitului nimeni n-o știe, așa că ei spun: „De ce să ne facem griji?”, „Pe noi nu ne afectează pentru că înaintea noastră sunt multe generații” Cum să-i convingi pe surdomuți că stau pe marginea unei prăpăstii, atunci când ei sunt ferm convinși că prăpastia este încă foarte departe? Cum să-i zgâlțâi, fără a le afecta libertatea?!

Din păcate, istoria se repetă atunci când comparăm prima și a doua venire a lui Mesia. Prima venire a fost așteptată de Poporul Ales timp de 2.000 de ani, de la Avram până la apariția unei lumini mari peste Betleemul adormit, transmitând profetia de la o generație la alta. Când a venit Mesia, când și-a îndeplinit misiunea, evreii nu l-au recunoscut și l-au respins împovărându-se cu sângele Lui și î-L resping până astăzi. Noii oameni aleși – Biserica – au trăit la început în tensiunea așteptării întoarcerii Lui, dar cu trecerea anilor atât de puternic s-a legat cu lumea, cu bogățiile și bogățiile sale, încât a încetat să mai aștepte și doar, privește. Unele aniversări cu „numere rotunde” i-au stimulat pe unii să reflecteze, pe alții să-i ridiculizeze pe cei „naivi”. Așa probabil a fost

în anul o mie dar și în două mii deși la o scară mai mică. Într-adevăr, Ioan Paul al II-a anunțat că biserica după 2000 va începe o nouă fază a istoriei sale, primăvara ei va veni odată cu noua Cinci zecime – dar el nu a dezvoltat acest subiect. Nu a fost auzit, dar și mai puțin a fost înțeles. Dar astăzi, cei care în Biserică vor să se țină de Sfânta Tradiție Apostolică, pot întreba: „Unde este această primăvară? Mai degrabă este iarnă?”, la care vor răspunde liberalii, purtătorii de cuvânt ai milosteniei false pentru toți, îndoiti de existența iadului: „a venit deja!”. Totuși atât unii cât și alții rămân neajutorați în fața întrebării: ce urmează? Răspunsul negativ trebuie, totuși, să fie evident. În mod simetric (ca și pentru prima dată), după două mii de ani de așteptare a noului popor ales, Mesia vine! Dar „va găsi credință pe pământ atunci când va veni”? (Luca 18,8). Cine Îl așteaptă...? De data aceasta, însă, nu poate fi nici ignorat și nici nu se va ridica mâna asupra lui! Cine ÎL va respinge va fi înșusit respins pentru totdeauna, iar cel care Îl primește cu dragoste va avea șansa de a construi împărăția pe pământ. Dar în fond, aceia care Îl iubesc astăzi nu ar trebui să facă tot posibilul pentru a-i *salva de condamnare pe ceilalți rămași*? Tocmai răspunsul la această întrebare **m-a provocat să scriu această scrisoare adresată tuturor celor care Îl iubesc pe Dumnezeu!**

Am fost și eu, în eroare ani de zile, plasând Parusia la sfârșitul lumii, deși Dumnezeu m-a luminat într-un mod special încă din copilăria mea. Cel mai adesea în viziunile de noapte m-a mutat în viitor și m-a lăsat să văd evenimentele socante care așteaptă lumea. M-au socat în două moduri: mă înspăimântau când era vorba de cataclisme și îmi trezeau bucurie și recunoștință față de Dumnezeu, la vederea unei transformări minuoase și minunate a întregii realități. Ca și copil, nu aveam idei cum să înțeleg ceea ce simt, dar nu era nimeni cu care să vorbesc despre asta. Ca adult – eram (și sunt!) neînțeleși și chiar luat în râs.

Totuși, Dumnezeu înșusit a intervenit să mă scoată din greșală și să mă lumineze. A făcut acest lucru în timpul nopții de rugăciune în biserică la care eram preot paroh, în jurul anului 1983. Isus mi-a luat duhul în fața Majestății Sale, venind „cu mare putere și slavă”, înconjurat de îngeri, și m-a condus prin „mica judecată”, pe bună dreptate numită în literatură „avertisment” sau „verificarea conștiinței”. A făcut-o în așa fel încât am ieșit imediat din biserică, cu convingerea că toți locuitorii pământului au trăit și au simțit la fel ca mine. De atunci, am o idee despre modul în care se va face această primă etapă a celei de a Doua Veniri a Domnului, surprinzătoare pentru toată lumea. Da, mai întâi, pentru că purificarea lumii, asociată cu pedeapsa inevitabilă, se va încheia numai cu „trei zile de întuneric” în timpul căreia oamenii răzvrătiți vor fi luați de pe pământ.

Această întâlnire de noapte cu Domnul a devenit pentru mine ca o clemă, care leagă la un loc tot ce am știut din anii anteriori. Abia acum am înțeles ce va aduce Dumnezeu pe pământ „la sfârșitul timpului”, atunci când Satan, înșelătorul națiunilor, va fi legat și aruncat în groapă (Apocalipsa 20: 1-3); în ce va consta distrugerea „Babilonului” ostil și aducerea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Abia acum am îndrăznit – încurajat de directorul spiritual - nu numai să vorbesc despre asta, ci și să scriu. Am vrut să ajut oamenii să intre cu imaginația și inima lor în acest „nou”, și chiar să-i fac să le lipsească – și astfel a fost creată povestea „Cu un înger în lumea nouă”. Deoarece este dificil să ne dorim ceva care mai întâi ne sperie și abia după aceea ne bucură – este probabil ușor de înțeles de ce am omis tema „tragică” din ea.

Pentru că sunt un nimic, fără nici o autoritate, mă voi baza acum pe cuvintele Reginei Victoriei Lumii, Doamna tuturor națiunilor. Permiteți-mi mai întâi să mă refer la „diagnosticul” pe care Regina îl pune în legătură cu stilul de viață de astăzi, întorcându-se spre fiul său credincios, preotul italian Stefano Gobbi. El a scris mesajele Ei timp de 25 de ani, publicându-le într-o carte de 600 de pagini „Pentru preoți, fiii iubiti ai Maicii Domnului”. Această carte este apreciată de către Congregația Științifică a Credinței, care a supus-o unei analize aprofundate nefăcând nici o corectare, cu excepția titlului. Numerele paragrafelor acestei cărți sunt închise în paranteze pătrate. În timpul lecturii, să fim conștienți de faptul că primele mesaje ale Mariei din această carte provin de acum peste 40 de ani. Cine își aduce aminte acea perioadă a lumii, o lume fără calculatoare și smartphone-uri, și multe alte „jucării” poate să-o compare cu ziua de azi ...

„Lumea a devenit mai rea decât în zilele potopului. De aceea, te amenință pericolul real al rătăcirii pe drumurile rele ale păcatului și al necredinței în această viață și a rătăcirii vesnice – în viața viitoare [13.10.82]. A reușit [Satan] să vă înșele prin aroganță. A știut cum să pregătească totul într-un mod foarte inteligent. A adaptat la planul său toate domeniile științei și tehnologiei, ordonând o rebeliune împotriva lui Dumnezeu. În mâinile sale este deja o mare parte a umanității. A reușit prin înșelătorie să atragă de partea sa oameni de știință, artiști, filosofi, erudiți și bogați. Înșelați de el, ei s-au dat astăzi serviciului lui de acțiune fără Dumnezeu și împotriva lui Dumnezeu. [18.5.77]. Satan și-a stabilit împărăția în lume. Acum domnește în ea, sigur de biruința lui. Forțele care conduc și influențează evenimentele umane în conformitate cu planurile lor rele sunt puterile întunecate și diabolice ale Răului. El a reușit să facă toată omenirea să trăiască fără Dumnezeu” [13.5.93].

Maica Domnului vorbește destul de general aici. Dar noi știm că nu este vorba numai despre „lume”, când în Biserică se întâmplă lucruri atât de socante încât copiii săi credincioși își freacă ochii de uimire... Oferirea în unele țări a Sfintei Împărtășanii, cu acordul Papei și al episcopilor, cuplurilor care trăiesc în adulter sau (desi sporadică deocamdată) binecuvântarea cuplurilor deviate poate provoca frică multora! Țările catolice de demult s-au îndepărtat de la credința lor, locurile lor sunt acoperite cu iarbă sau au fost transformate în restaurante și moschei, iar islamul se bucură de o mai mare protecție și de mai multe privilegii decât catolicismul eliminat din viața publică! Dar ce se întâmplă în case, școli, în locurile ascunse ale inimilor omenesti? Deci, cum pot preotii să spună că „nu se întâmplă nimic rău, căci răul a fost întotdeauna și va fi, așa că nu este nimic de îngrijorat”?!

Și acum ceva foarte optimist. Să aruncăm din nou o privire la cartea preotului Gobbi citat mai sus, fondatorul Mișcării Preotesti a Sfintei Maria (*Movimento Sacerdotale Mariano*). Să ne convingem la ce anume vrea Maica Domnului să pregătească Biserica și chiar întreaga omenire.

„Totul se va împlini în curând conform planului lui Dumnezeu. Mama voastră vrea să vă închidă în inima Ei imaculată, pentru a vă face capabili să împliniți perfect planul lui Dumnezeu.

În acest plan strălucește **triumful și mila Tatălui**, care dorește ca toți copiii lui răătăciți să intre pe calea care duce la El, la Cel care îi așteaptă cu atâta nerăbdare. Prin acest plan, se împlineste marea oră a **iubirii milostive a Fiului, care vrea să purifice pe deplin în Sângele Său lumea** care a fost răscumpărată de El pe cruce. Odată cu acest plan, vine **timpul Duhului Sfânt**, care în abundență vă va fi împărțit de Tatăl și de Fiul pentru ca întreaga Biserică să fie condusă **la Noua trimitere a Duhului Sfânt** [5.11.77].

Va fi aceeași biserică, dar reînnoită și strălucitoare. Purificarea o va face mai umilă și mai puternică, mai săracă, mai evanghelică, ca să strălucească în ea – în ochii tuturor – Împărăția glorioasă a Fiului Meu Isus. Va fi pentru ea ca o nouă trimitere a Duhului Sfânt [9.3.79].

Au venit vremurile când desertul acestei lumi va fi reînnoit de Dragostea milostivă a Tatălui. El dorește – în Duhul Sfânt – să atragă pe toți oamenii la Inima Divină a Fiului, astfel încât Împărăția Sa a adevărului și a harului, a iubirii, a dreptății și a păcii să poată în sfârșit să strălucească în lume [25.11. 78].

Duhul Domnului va pregăti omenirea pentru a primi Împărăția glorioasă a lui Hristos, pentru ca Tatăl să fie iubit și slăvit de toți [7.6.87].

Întreaga Biserică va fi grădina Mea, în care Trinitatea Divină se va reflecta cu plăcere. Tatăl se va bucura, văzând în el planul perfect realizat pe care l-a avut în legătură cu creația Sa. Fiul, prin care a venit deja Împărăția Tatălui, va trăi cu voi. Duhul Sfânt va fi viaa a însăși în lume – din nou sfântit și dându-I slavă lui Dumnezeu. Acesta va fi triumful Inimii mele Imaculate [6.8.77].

Inima Mea Imaculată va primi triumful Său, văzându-vă pe toți pășind pe calea Adorației Tatălui, urmării Fiului și a comuniunii depline cu Duhul Sfânt (25.3.83)”.

Astfel, toți ÎL vor cunoaște în curând pe Isus față în față și vor fi surprinși că în toată viața lor Dumnezeu i-a purtat în brate și i-a îmbrățișat, a avut grijă de nevoile lor iar ei L-au ignorat. Au susținut că nu există, și-au înăbușit în toate felurile glasul conștiinței lor, care, în fond, era glasul Lui și aspirațiile nobile ale inimii lor le-au sufocat din față. Când Dumnezeu se va lăsa să fie cunoscut, îi va întreba pentru ultima dată dacă vor să fie cu El pe pământ și în vesnicie. Acest moment este foarte aproape și viitorul lor depinde de răspunsul lor. Vor rămâne pe pământ numai aceia care răspund iubirii Lui cu dragostea lor.

Există speranța că mulți dintre voi vor rămâne pe pământ pentru a reconstrui lumea împreună cu Dumnezeu pe principii evanghelice. Pe vechile dărâmături se va construi o nouă lume extrem de fericită, în care am fost de multe ori condus de spirit și de care întregii mele ființe îi este dor. Este o lume mult mai frumoasă decât cineva ar fi în stare să-și imagineze. O lume care, ca o mare surpriză, va fi darul lui Dumnezeu la sfârșitul timpului. Înainte ca pământul să înceteze să mai existe, va fi dată omenirii o singură asemenea epocă – ce-i adevărat nu prea lungă, dar suficientă pentru ca lumea să se convingă cum ar fi putut să arate viața pe pământ dacă toți ar fi ascultat de Dumnezeu și de poruncile Lui.

2. PREGĂTIREA NOASTRĂ PERSONALĂ

Desigur este vorba despre un punct de vedere spiritual, pentru că doar nu voi scrie despre rezerve materiale... După cum fiecare își dă seama, în primul rând trebuie să punem spălarea regulată a sufletului propriu în Sângele Mielului în confesionalul și viaa a de zi cu zi într-o stare de grație sfântitoare și de asemeni ducerea unei vieți demne de „Sacramentul lui Dumnezeu”.

Sfânta Treime vrea să locuiască mereu în sufletul copilului său, eliberat de păcat. Vai de cel care continuă să rămână în păcatul grav, prin care l-a aruncat pe Dumnezeu de pe tronul care îi aparține în sanctuarul

sufletului, si pe acest tron l-a invitat pe Satana! Este foarte apropiat momentul în care deodată își va vedea în Parusie stăpânul său diabolic si urâciunea trădării lui Dumnezeu – această trăire va fi mai rea decât moartea! Multi vor muri de groază si de disperare, si în această stare de spirit vor rămâne pentru totdeauna.

Dacă cineva se îndoiește dacă mărturisirea lui a fost bună si dacă este în stare de gratie (dacă întotdeauna a mărturisit tot ce trebuia, dacă întotdeauna a avut regretul sincer si a vrut cu adevărat să se îndrepte – cu siguranță nu a vrut să se întoarcă la păcate grele), *trebuie să includă în mărturisire întreaga perioadă a vietii care îi lasă îndoieli*. Prevăzând o mărturisire lungă, trebuie să aranjeze în prealabil întâlnirea cu preotul si nu să a tepte la coadă, acest lucru făcându-l cel mai bine după o examinare atentă a conștiinței si după ce si-a notat o perioadă de timp pe o hârtie păcatele făcute.

Dar ce au de făcut acei care *singuri si-au închis drumul spre sacramento*? Să încerce, cu ajutorul lui Dumnezeu, să-si deschidă acest drum, rupând legăturile sau relațiile legate de păcat, chiar dacă acest lucru ar fi la fel de dureros ca o amputare (fără anestezie - care nu a fost cunoscută pe timpul lui Isus!) a ochiului sau a unui membru (vezi Mark 9,43-48). Nimeni să nu folosească rămânerea în capcana diavolului pentru a justifica starea lor de păcat, pentru care vânătorul de suflete îi sugerează de bună voie zeci de argumente: „Aceasta este mai presus de mine; acest lucru este imposibil si Dumnezeu nu cere lucruri imposibile; este doar natura – așa m-a creat Dumnezeu; încă puțină plăcere în lumea asta si apoi mă voi gândi la pocăință; Nu o pot lăsa pe această persoană (persoane) în felul acesta, nefericind separarea noastră” etc. Sunteti chemati să vă trageți unul pe altul în iad si să vă faceti nefericiti pentru totdeauna?

Acel căruia îi este dificil să privească în acest fel viata sa actuală si să înfăptuiască „amputatia”, să-si imagineze că moare, că inima lui se opreste. În fond acest lucru este posibil în orice moment! Întoarcerea nu va mai exista – în ce stare va muri, va rămâne pentru totdeauna. Aceasta este o mică probă înainte de viitoarea Parusia, în care Domnul nostru va da tuturor „ultimatumul” cu privire la alegerea vietii si va astepta decizia lor. Se merită ca în acest moment să-si dea sie si Lui Dumnezeu un răspuns pe care El îl asteaptă de ani de zile!

Ce altceva se mai poate face? Să te confunzi tot timpul *într-o pocăință profundă si sinceră* (Biserica o numeste „marele regret” sau „pocăință”), si atunci numai Dumnezeu îți poate acorda dezlegarea. Singur regretul însă nu este de ajuns – păcătosul trebuie să aibă în acelasi timp vointa de a se îndrepta sau de a evita situatia în care păcătuiește. Pentru o astfel de solutie, ar trebui să-L roage aprins pe Dumnezeu – ca El singur să preia lucrurile în propriile Sale mâini si în felul Său să conducă felul în care se dezvoltă situatia. Dumnezeu ascultă întotdeauna o astfel de rugăciune si pentru aceasta are posibilități necunoscute nouă. Milostivenia Lui nu are granite, dar numai pentru cei care intră pe drumul convertirii. Fată de ceilalti rămasi, trebuie să fie corect, fapt pe care ei ÎL obligă să facă. Să ne păzim de păcatul împotriva Duhului Sfânt, care constă într-o excesivă, neatentă si prin urmare, neîntemeiată încredere în milostenia lui Dumnezeu! Din păcate, unii preoti predică o astfel de falsă „milostenie pentru toti”!

Iată o altă posibilitate, desi destul de independentă de noi, si, prin urmare, „riscantă” (pentru că viitorul nostru este în mâinile lui Dumnezeu): să trăiești până la o amenintare serioasă la adresa vietii (de exemplu o boală fatală), atunci când fiecare preot are dreptul să dea tuturor dezlegarea. Parusia – A doua venire a lui Isus, atunci când se va cântări destinul vesnic al fiecărui locuitor al pământului – dă si păcătosilor si preotilor o astfel de posibilitate; cei din urmă, totusi, asediați de multimi pentru confesiuni, nu vor fi în stare să-i mărturisească pe toti pentru întreaga lor viață! În plus, conditiile sacramentului Penitentei, precum regretul adevărat si decizia fermă de a se îndrepta, vor fi si atunci de asemenea obligatorii – fără ele, Dumnezeu nu dă dezlegarea, desi preotul a rostit formula sa. De exemplu, toti adulterii nu au nici o sansă fără a se rupe pentru totdeauna cu „partenerii”, iar dependentii de droguri si alcoolicii, fără încetarea dependentei.

Pentru a rezuma: a astepta pasiv la ceea ce va veni, nu ar trebui, deoarece convertirea noastră este o chestiune de cea mai înaltă activitate, folosindu-se în această privință toate posibilitățile. Numai „oamenii întreprinzători câstigă Împărăția cerurilor” (Mt 11:12). Si pentru darul convertirii finale si a rămânerii perseverente în harul sfintirii, ar trebui toti să se roage, indiferent de starea sufletului lor.

„Apa stinge focul care arde, iar *iubirea ia păcatele*” – citim în Cartea lui Sirach (3,30). Dintr-o dată, toată lumea va fi lăsată cu mâna goală – căci este aproape acel moment când prima panică majoră va trimite oamenii la bănci de unde vor pleca fără nimic, pentru totdeauna. Aceasta va paraliza viata oraselor care vor fi părăsite si fără cutremur. Despre ce se va întâmpla în continuare – am să tac. Totusi, încurajez pe toată lumea să deschidă acum larg „hambarele” i „trezoreriile” pentru cei mai săraci decât ei, până nu sunt încă goale! Dacă veti face acest lucru din inimă si vă veti arăta generosi – deoarece cel mai des ati dat doar ceea ce va rămas, numai deseuri – îngerii vostri care vă veghează vor înscrie aceste fapte bune în Cartea voastră de Aur a Vietii Vesnice. În acest

fel, ÎL răsplătiți pe Dumnezeu și pe oameni pentru egoismul vostru și lipsa iubirii și de asemenea puteți evita, mulți ani de penitență în purgatoriu. Acest lucru este valabil pentru toți nu numai pentru cei care au comis abuzuri. Într-adevăr, „iubirea ia păcatele”!

Vai de cei care, mizând pe faptul că bogăția lor „le asigură viitorul” – nimic nu este mai departe de adevăr, și chiar în acest moment! Balonul de săpun umflat de ei se schimbă în acest moment în culorile curcubeului, dar ce rămâne din el? Parcă îi văd pe cei care gândesc, „Bine că mă avertizezi, imediat fug la bancă! Oh, dar în ce să investească, ce să cumpere?!” Oameni care în cea mai mare măsură sunteți demni de milă, nu gândiți în acești termeni! Vă asigur că în Lumea Nouă, nici unul dintre aceste lucruri nu vă va fi de folos. Nu vor exista bani sau lege de proprietate – toate cărțile ipotecare vor fi arse; nimeni nu se va certa cu privire la limitele terenului sau vă va chema la tribunal, care, de altfel, nu va mai exista. Oamenii vor avea totul în comun, la fel ca într-o mănăstire mare, și împărțirea cu alții va fi o sursă de mare bucurie. Nevoile voastre vor fi îndeplinite. Vă sfătuiesc totuși, ceva adevărat, plin de sens, care este cea mai bună investiție. Dacă în împrejurimile voastre imediate nu vedeți săraci, bolnavi, persoane fără adăpost și singure, persoane împinse la periferia vieții, pentru ai ajuta – există multe fundații nobile care solicită sprijinul, sunt atât de mulți misionari care vă roagă pentru ajutor. Fiecare călugăr care este în misiune vă va arăta adresele sau conturile potrivite. Acționează cât încă mai poți!

3. CUM SĂ AJUTI LUMII PENTRU PREGĂTIREA LA CEA DE A DOUA VENIRE A LUI ISUS?

Nu de demult, Dumnezeu mi-a permis să descopăr ce „scânteie” a urmat să iese din Polonia ca să pregătească întreaga lume pentru Parusie, în concordanță cu citatul de la început al anuntului Domnului Isus. Domnul nostru nu s-a referit la un om de mare autoritate – acesta nu a fost și nu va fi, pentru că nimeni nu ajunge la toți locuitorii pământului cu mesajul lui Dumnezeu de „Advent”. Isus a avut în minte fiecare om care va fi capabil să facă două lucruri: *să se ofere lui Dumnezeu și să se roage, și asta pentru întreaga lume*. Atunci când toți locuitorii lumii vor fi cuprinși de o protecție adecvată – de sacrificiul și rugăciunea „Scânteii” – are loc Parusia.

Pentru ca într-o astfel de problemă importantă lumea să nu se bazeze numai pe inspirații personale, gânduri și senzații, vă reamintesc ceva de la Fatima care datează de 100 de ani. Vă amintiți, de ce s-a folosit Educatoarea Cerească, ca să transforme trei copii de cioban înveseliți în apostoli adevărați? Mai întâi a trimis Îngerul Păcii, apoi a făcut ceva groaznic necrutând copiii și expunându-i la soc: le-a arătat *iadul*! Lucia scrie: „Doamna noastră ne-a arătat o mare de foc care părea să fie în adâncurile pământului, am văzut în această mare demoni și suflete, ca și cum ar fi fost apariții transparente sau cărbuni bruni strălucitori în formă de oameni. Pluteau în foc, purtate de flăcări, care ieseau din ele împreună cu mari nori de fum. Au căzut în toate direcțiile, ca scânteile în timpul unor mari incendii. Fără gravitație, în stare de imponderabilitate, în tipăt dureros și urlet disperat. La vederea lor, s-ar putea să înnebunesti și să mori de frică. Demonii aveau forme teribile și respingătoare ale unor animale dezgustătoare, necunoscute. Dar ele erau transparente și negre. Această viziune a durat doar o clipă. Să aducem mulțumiri Sfintei Fecioare Maria, care înainte (în prima viziune), ne-a liniștit cu promisiunea că ne ia în cer. Pentru că, dacă nu ar fi fost așa, cred că am fi murit de frică și de groază”.

Doamna Fatima în apariția sa de pe 14 august ne-a învățat prin copii că iadul ar putea, în fond să nu existe în cazul în care oamenii cu adevărat credincioși și-ar folosi posibilitățile lor. Iată cuvintele ei: „Rugati-vă! Rugati-vă mult, faceți sacrificii pentru păcătoși, pentru că multe suflete merg la osânda vesnică, întrucât ei nu au pe nimeni care să se sacrifice și să se roage pentru ei”. Nu ar trebui să ne socheze gândul că cineva din neglijența noastră ar putea merge în iad?! Eu cel puțin sunt socat de acest lucru de ani de zile, și mai ales acum, când se apropie Parusia, și deja se cântărește soarta eternă a miliarde de oameni care nu se gândesc la asta! Vă surprinde faptul că as dori să mobilizez un număr cât mai mare posibil de persoane la cea mai nobilă și sublimă „acțiune de salvare”? Astfel încât să se extindă „scânteia poloneză” ca să ajungă la plinătatea rangului său, angajând nu numai polonezi, dar și alte naționalități?

Ar trebui să se ia în considerare faptul că puteți adera la „Scânteia” noastră ridicând-o într-un mod simplu *la însuși vârful sfinteniei personale și a apostolatului, căci în acest scop dublu* ne-a fost dat pământul. Nu stim cât timp vom fi pe el, odată ce unele națiuni vor pieri. Dacă prin atacul violent al cataclismelor, s-ar încheia pelerinajul nostru pământesc, acest lucru ar fi cel mai minunat punct culminant al vieții noastre și zborul nostru direct la Portile Raiului! Ne asigură de acest lucru însăși Regina prin minunatele Ei **promisiuni** pentru cei care se oferă pentru lume:

„1. Numele lor va fi scris în iubirea arzătoare a inimii lui Isus și a inimii imaculate a Mariei

2. Prin sacrificiul lor, uniti cu meritele lui Isus, ei vor mântui multe suflete de condamnarea vesnică. Meritele sacrificiilor lor se vor extinde la suflete până la sfârșitul lumii.
3. Nici unul dintre membrii familiilor lor nu va fi condamnat, si chiar dacă aspecte exterioare ar indica acest lucru: sufletul lor înainte de a se desprinde de corp, va primi harul pocăinței perfecte.
4. În ziua când se jertfeste lui Dumnezeu, membrii familiilor lor vor fi eliberati din purgatoriu.
5. În ceasul mortii lor, îi voi sprijini si îi voi însoti – fără purgatoriu – [Înainte] Glorioasei Sfintei Treimi, unde vor ocupa locul pregătit de Domnul, si vor fi fericiti cu Mine”.

Stiu bine că reactia la o astfel de propunere a oamenilor care nu si-au înțeles crucea lor personală, si nici până în prezent nu au luat-o, nu au purtat-o, nu au făcut sacrificii – poate fi negativ. De aceea, nici promisiunile mari nu le vor încânta. Le este frică chiar de o mică suferință si de ce s-ar putea întâmpla – își imaginează ei – dacă ar risca si „se vor lovi” de una mai mare? A merge pe calea cea mai usoară, a-si îndeplini toate capriciile, a-si asigura toate plăcerile si tot confortul vietii – a fost de ani de zile continutul vietii lor, deci cum ar putea să se schimbe dintr-o dată? Chiar si imaginea lui Dumnezeu este pentru ei distorsionată: li se pare că ar putea să li se ceară eforturi peste puterea lor si să li se „ruineze viata”, în cazul în care ar fi de acord cu unele sacrificii... Nu pot înțelege afirmatia că iubirea trebuie să fie exprimată în sacrificii – cu atât mai mari cu cât este mai fierbinte. „Eu trebuie să mă sacrific si să sufăr pentru acei derbedei care merită iadul?” – vor întreba ei. Cu siguranță nimeni nu i-a învățat că de la Botez vine „preotia generala” a lor, care tocmai constă în a se oferi lui Dumnezeu cu dragoste iar din Confirmare datoria apostolatului precum si lupta cu Satan pentru propriile lor suflete – si ale altora...

Cu toate acestea, fac apel si la acesti oameni: *deveniti până la urmă discipolii adevăratii ai lui Isus*, ceea ce este imposibil fără o cruce personală (Mt 10,38)! Dumnezeu Tatăl nu se a teaptă la sacrificii mari de la voi, pentru că este Tatăl vostru adevărat si vă cunoa te puterea, dar micile si copilăre tile voastre conexiuni cu sacrificiul Fiului Său, prin care preiau o valoare nemărginită vor fi capabile să salveze întreaga lume. Picătura de apă singură nu reprezintă nimic dar vărsată în Ocean devine un ocean. Deci, curaj – aveti o mare sansă! În fond, în orice moment vă puteti retrage din drumul vostru al crucii voastre zilnice pur si simplu spunându-i lui Dumnezeu: nu mai vreau si El va respecta decizia voastră. Nu veti suporta nici un risc, si a încerca cu adevărat se merită. Dacă nu vă alăturati „Scânteii”, vă asteaptă purgatoriul si, în el, se presupune că suferintele sunt atât de mari încât nu există pe pământ ceva cu care pot fi comparate. Deci se merită să urmați drumul acestor mici sacrificii pe pământ în propriul interes, fără măcar să te gândesti la apostolat. Dacă însă ajutati măcar o singură persoană să se salveze, veti fi împreună cu ea în fericirea vesnică, care pentru voi va creste nemăsurat. Dacă te-ai putea întoarce din Cer pe pământ chiar si pentru puțină suferință, ai face-o cu cel mai mare entuziasm, dar acest lucru nu vi se va mai oferi niciodată! Timpul în care ai fi putut ob ine acest beneficiu se va termina în momentul mortii.

Cei cărora argumentele si stimulentele mele au fost înțelese, cu siguranță vor întreba: ce ar trebui să facem pentru a face parte din „Scânteia Poloniei”? Cum se face acest sacrificiu pentru lume si ce rugăciuni să spun? Cum să fac ca altii să urmeze această idee?

A. Sacrificiul pentru lume

Cu multi oameni în capelă – solemn, cu emfază si cu putere - am pronuntat actul de oferire, pe care îl voi pune la sfârșitul acestei scrisori. Am confirmat-o cu un gest elocvent al mâinilor încrucisate. În glasurile celor siguri si determinati, s-a putut citi înflăcărea i în elegerea acestei idei sublime. Din conversatiile cu acesti oameni, stiu că asta a avut si mai are în continuare un impact asupra vietii lor, dându-i o semnificatie mai completă. Uneori se întâmplă că cineva a primit o chemare de a suferi mai mult decât până acuma, dar este vorba de putine persoane care au fost pregătite anterior de Dumnezeu pentru acest lucru.

Multi oameni afla i în intimitatea locuintei lor au pronuntat actul sacrificiilor lor, alăturându-ni-se. Aici totusi, nu cuvintele sunt cele mai importante, ci numai ideea de a se oferi lui Dumnezeu, pe care cuvintele actului le reflectă si le explică. După ce ati cunoscut această idee, puteti folosi propriile voastre cuvinte si orice gest, de exemplu, făcându-i lui Dumnezeu o adâncă reverență sau culcându-se pe pământ (întins ca o cruce). În loc de cuvinte puteti păstra tăcere, dacă preferati.

Cât timp va dura pentru a-I oferi lui Dumnezeu crucea zilnică pe care El vrea să ne-o dea? – ca „operatie de salvare” – până la sfârșitul „celor trei zile ale întunericii”, în timp care, la sfârșitul pedepsirii, se va decide soarta eternă a celor luati de pe pământ; după aceea oricine poate să se retragă sau să prelungească sacrificiul pentru tot restul vie ii si va hotărî singur pentru cine îl va face (atunci îi va necesară curățirea

sufletului în Purgatoriu);

– până la moartea noastră, dacă se va întâmpla înaintea acelor zile;

– până la momentul retragerii explicite și hotărâte de pe această cale, care poate avea loc în orice moment, atunci când spunem lui Dumnezeu indiferent în ce cuvinte, că ne retragem. Desigur, puteți întotdeauna să vă întoarceți la calea sacrificiului.

– Putem să o reînnoim în cuvinte scurte (de exemplu: „eu sunt aici!”) în fiecare zi, de exemplu, dimineața la trezire. Același lucru este valabil și pentru momentele când dintr-o dată suferim o lovitură, o încercare, un esec, o suferință. Și mai presus de toate în timpul Slujbei Sfinte – în ea trebuie să ne oferim sacrificiul Tatălui împreună cu sacrificiul dat lui Isus, cuprinzând cu inima întregul glob pământesc.

B. Rugăciune pentru lume

Când au fost întrebați copiii care s-au întâlnit cu Fatima: „Cine este Doamna?” răspunsul a fost unic și deosebit în timp de secole: „Cea mai Sfântă Fecioară a Rozariului Maria”. De asemeni în alte locuri ale aparițiilor, Maria ne-a chemat la această rugăciune zilnică care ne conduce la rezolvarea tuturor problemelor noastre. De aceea, să nu ne gândim: atunci când am luat în considerare cele patru părți ale *Sfântului Rozariu* și încă mai avem timp, să continuăm să rostim mai departe rugăciunea Rozariului și să nu căutăm „splendidele coroane”. Spusul împreună în case a rugăciunii Rozariu, are o putere specială. Nu a salvat două case și împrejurimile lor în centrul orașelor Hiroshima și Nagasaki în timpul izbucnirii bombei atomice? Având mântaniile în mână, să nu ne temem de niciun fel de cataclisme!

Și ce se întâmplă cu rugăciunea specială *coroana divină a milosteniei Domnului*? Să o apreciem! Deoarece Domnul Isus i-a dat o valoare și o putere aproape „sacramentală” – ne-a indicat-o, printre altele, ca o mântuire pentru păcătoșilor pe moarte – ar fi vina noastră să risipim darul Lui. Promisiunea Lui ar trebui să ne facă să tremurăm pentru că oferă grația de a se curăța de păcate a fiecăruia care este pe moarte, numai dacă în apropierea lui a fost spusă rugăciunea specială „Coroana divină” și el nu s-a opus. Putem avea încredere că această grație o vor primi și persoanele care nu ne sunt cunoscute la a căror moarte îi însoțim „de la distanță” întrucât pentru Dumnezeu nu există distanță.

Dacă rugăciunea specială Coroana divină, este pentru *Milostivenia lui Dumnezeu atunci în Novenna* este, întrucât Coroana divină este o parte importantă a ei. Ea ar putea fi rugăciunea noastră zilnică, mai ales datorită caracterului său eminent apostolic și a răspândirii ei în întreaga lume. În zilele următoare, „alergăm” cu gândul pe tot globul și alegem diverse persoane: credincioși și necredincioși, zelosi și reci, sfinți și mari păcătoși. Îi conducem la Sanctuarul Inimii Milostive a lui Isus și pe Tatăl Lui ÎL rugăm să se uite la ei prin prisma acestei inimi și să le arate milostivenia Sa în locul pedepsei.

Rugăciunea este foarte eficientă, combinată (la fel ca Rozariul) cu folosirea imaginației, numită „imersiunea” („spălarea”) în *Cel mai Sfânt Sânge, al Domnului Isus*, a oamenilor sau a situațiilor în care se află. Aceasta provine din învățăturile primite de la mistici.

Cei mai mulți dintre noi avem rugăciunile noastre preferate și „încercate”, ca fiind „cele mai eficiente”, astfel încât putem să rămânem în continuare la ele. În fond, cel mai important lucru în „acțiunea” noastră este ca rugăciunile noastre:

1. *Să fie de încredere* – bazate pe o credință adâncă în Milostivirea Divină, precum și în dorința lui Dumnezeu ca fiecare păcătos să se pocăiască și să se găsească în cer. Să fie de o asemenea încredere încât cei care roagă să poată să-i multumească imediat lui Dumnezeu pentru ascultare, deși încă nu văd rodul rugăciunilor lor.

2. *Să fie cuplate cu slujba arhiepiscopală a lui Isus care este Capul întregii omeniri*. El este Avocatul și Mediatorul nostru față de Tatăl, iar rugăciunile noastre își iau puterea de la El. Cel mai clar, vedem acest lucru în cea mai minunată și mai eficientă dintre toate rugăciunile care este *Sfânta Slujbă*. În ea, Biserica se întoarce spre Dumnezeu Tatăl prin Cristos, Domnul nostru. Prin ea se pare că devenim în modul cel mai clar conștienți că nu ne rugăm singuri, ci înconjurați de îngeri și de sfinți. Cine poate, să participe cât mai des la Slujba Sfântă, aducându-i pe proprii săi umeri întregul glob pământesc!

3. În apropierea Parusiei să avem convingerea că, dacă ne rugăm *pentru întreaga lume*, intenția noastră detaliată și „mica noastră lume” în care până în prezent ne-am aflat „vor încăpea” în această intenție unică și mult mai generală.

4. *Cât timp* vom pune pe primul loc această intenție pentru întreaga lume? Răspunsul va fi același ca și mai sus cu privire la sacrificiul oferit lumii.

Rămâne doar să se pună în mișcare în scurt timp al treilea mijloc indicat umanității în Fatima. Amintirea surorii Lucia conține rugămintea Maicii Domnului *privind suferința pentru convertirea păcătoșilor*. După cum

stim, trei copii, soca i de vederea iadului, au fost supusi la suferință în conditii foarte stricte (chiar si pentru adulti!). Au fost de exemplu: lăsați fără mâncare, fără băutură în perioade de caniculă, dându-li-se să mănânce ghinde amare, fiind bătuti cu urzică, pusi să poarte la brâu un snur aspru, fiind opriti din joacă. Snurul le-a rănit pielea până la sânge, asa că s-ar părea că Maria ar fi trebuit să-i descurajeze pe copii de a urma această practică, dar în loc să facă acest lucru, i-a instruit doar să poarte snurul numai în timpul zilei... Nu ar trebui acest lucru să ne facă să ne gândim? Când suntem supusi la suferin e voluntare, chiar mici, acestea ne vor căli si ne vor întări ca să putem purta cu răbdare această cruce, pe care Dumnezeu ne-o dă în fiecare zi. Acestea desigur vor depinde de fiecare dintre noi, de starea sănătății si a îndatoririlor noastre, de situatia vietii.

Cei care aderă la „Scânteia din Polonia” au ocazia să devină tati si mame spirituale pentru un număr atât de mare de suflete ca nimeni altul în istoria Bisericii. Cei din anturajul lor nu vor afla încă despre aceasta si până chiar si ei vor realiza acest lucru abia după moarte, când la întâlnirea de la Poarta Raiului vor veni cei care în mod fericit au fost mântuiti. Lăsați acest ultim argument să vă confirme tuturor convingerea că într-adevăr se merită să mergeti pe acest drum. Răspundeti pozitiv propunerii lui Dumnezeu, ochii întregului Cer sunt întorsi spre voi.

Pentru cea mai bună îndeplinire a vocatiei si a întregului drum care v-a rămas până la Poarta Raiului, lăsați ca prin intermediul întregii Curti Albastre să vă binecuvânteze, Dumnezeu Tatăl si Fiul si Sfântul Duh. Amin.

Preot Adam Skwarczyński
R., 8 iulie 2017

CRUCEA MEA ZILNICĂ

Acceptarea crucii spune lui Dumnezeu că vreau să îndur toate suferintele pe care mi le permite fără să mă plâng si să i le ofer Lui pentru convertirea păcătoșilor, alăturându-le chinurilor Domnului Isus.

Ce înseamnă: **ofer**? Pur si simplu în gândurile mele dau suferinta mea Tatălui Dumnezeu. ÎL rog să le accepte, precum a acceptat Crucea pentru Sine si pentru altii. Dacă voi suferi în Purgatoriu voi putea deja să-mi ofer jertfa numai pentru mine.

Care pot fi **roadele** crucii mele?

- 1) Propria mea purificare si sfintire precum si cucerirea cerului,
- 2) Să-i ajut pe oamenii care trăiesc fără Dumnezeu să se convertească si să ajungă la cer,
- 3) Să-i ajut pe oamenii religioși să ajungă la sfintenie,
- 4) Contributie la eliberarea sufletelor din purgatoriu sau la reducerea pedepsei lor.

Cât timp trebuie să port crucea? Cel mai bine este să gândim, chiar până la sfârșitul vietii, desi, o mare valoare are de asemeni un sacrificiu pentru Dumnezeu de o zi de o oră, sau chiar un singur moment de suferință, de oboseală, de muncă grea.

Ce înseamnă: **să împreunezi crucea ta cu chinurile lui Cristos**? Suferintele noastre singure nu au aproape nici o valoare dacă nu sunt oferite de noi lui Dumnezeu Tatăl, prin Cristos, care este „calea” spre Tatăl (Ioan 14,6).

1. Cel mai usor este să-i oferi crucea lui Dumnezeu Tatăl la Sfânta Slujbă. Îi ofer lui Dumnezeu împreună cu pâinea si vinul, prin mâinile preotului, ceea ce este crucea mea. Cu cuvintele preotului: „Prin Cristos, cu Cristos si în Cristos, Tie Dumnezeule Atotputernic, în unitate cu Duhul Sfânt, cu toată cinstea si slava. În toate veacurile veacurilor” – Afirm sacrificiul lui Cristos, Biserica si cuvântul meu AMIN.

2) La ora mortii lui Isus (la ora 15). Multi oameni din lume se roagă la această oră si unii preoti ne binecuvântează pe toti în Numele Sfintei Treimi. Îmi pot imagina că sunt bătut în cuie pe cruce împreună cu Isus. Împreună cu El, Eu mă ofer Tatălui pentru mântuirea oamenilor.

3) Pot să mă închin în fiecare dimineată, cu un semn mare al crucii, imaginându-mi că această cruce contine ziua întregă împreună cu tot ceea ce ea va aduce.

4) În orice moment, în care apare suferință fizică sau spirituală o supărare sau suferință sau o greutate a vietii îmi iau imediat „crucea mea”: si îi spun lui Dumnezeu Tatăl, că accept si duc această suferință (dificultate) pentru convertirea păcătoșilor.

Dacă nu-i spun clar lui Dumnezeu: Nu mai vreau să-mi mai duc propria cruce – o voi purta întotdeauna chiar dacă, nu mă gândesc la asta.

ACTUL OFERTEI PERSONALE FĂCUTE LUI DUMNEZEU PENTRU LUME

Vesnice Părinte, / Se apropie ora / Celei de a doua veniri a Fiului Tău în lume, / legată de „Avertisment”, / „a micii judecăți”, / „a verificării constiintei”. / Asa că voi scufunda toti locuitorii pământului / în cel mai Sfânt Sânge al lui Isus, / oferit Tie pe altarele lumii. / Îi scufund în lacrimile însângerate, / curgând din figuri si picturi / Prea Sfântă Fecioară Maria si Sfin i. / Îi scufund în truda si suferintele mele / care îmi formează crucea mea de zi cu zi. / În toate zilele, care ne separă de venirea lui Isus, / îmi unesc crucea cu Crucea Lui / iar inima mea cu Inima Lui. / Flacăra iubirii mele / O pun împreună cu Focul Duhului Sfânt, / aruncat pe pământ de către Fiul Tău. / Ca un sacrificiu pentru convertirea păcătoșilor de pe pământ / îmi încrucisez mâinile mele în fata ta / si cu aceste cuvinte mă dăruiesc Tie, Tatăl meu: / **EU SUNT AICI!** / SFINTE DUMNEZEULE / SFINTE PUTERNIC, / SFINTE FĂRĂ DE MOARTE, / AI MILĂ DE NOI SI DE ÎNTREAGA LUME. / AMIN.